

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ
ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟ ΕΡΕΥΝΩΝ ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΣΤΙΚΗΣ
ΜΕΣΟΓΥΝΗΣ, ΑΝΚΛΑΦΗΤΗΣ ΚΟΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ

ΙΔΡΥΤΗΣ : ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ : ΠΕΤΡΟΣ ΧΑΡΗΣ

ΤΟΜΟΣ ΤΕΣΣΑΡΑΚΟΣΤΟΣ ΕΝΑΤΟΣ

ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ - ΙΟΥΝΙΟΣ

1951

Ε.Υ. Δ. ΤΡΕ. Κ. Τ. Π.
ΙΩΑΝΝΙΝΑ 2008

τησαν και τὸν βρῆκαν μετὰ τὸ τουφέκι στὰ χέρια, παγωμένον και σκεπασμένον ἀπ' τὸ χιόνι πάνω στὸ χῶμα τῆς κυρᾶς του.

* * *

Ὁ θεῖος δὲ Γεράσιμος, τελειώνοντας τὴν ὁμιλία του, εἶδε πῶς ὁ καθένας ἀπ' τοὺς

ἄλλους ἐτοιμάζονταν κάτι νὰ πῆ. Σηκώθηκε και τοὺς σταμάτησε ἀπλώνοντας τὰ δύο χέρια μετὰ ὀρθῆς τῆς παλάμης:

— Ὁ Κίττος πέθανε ἄφωνα. Ἄς τὸν ἀφήσουμε κι' ἐμεῖς ἄφωνα χωρὶς νὰ τοῦ ἐκφωνήσουμε ἐπιτάφιους λόγους και νὰ τοῦ ἀπαγγείλουμε ἐλεγεία. Καληνύχτα!

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΔΡΟΣΙΝΗΣ

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΔΡΟΣΙΝΗΣ

[ΑΥΤΟΒΙΟΓΡΑΦΙΚΟ ΣΗΜΕΙΩΜΑ]

Ἐγεννήθη εἰς τὰς Ἀθήνας τὴν 9(22) Δεβρίου 1859, ἀλλὰ κατάγεται ἀπὸ τὸ Μεσολόγγιον. Ὁ πάππος του Γεώργιος Δροσίνης ἠγωνίσθη κατὰ τὴν πολιορκίαν φέρων τὸν βαθμὸν ἀντιστρατήγου και ἐφορεύθη κατὰ τὴν Ἐξοδὸν τῆς φρουρᾶς. Ὁ δὲ πατὴρ του διετέλεσεν ἀνώτατος οικονομικὸς ὑπάλληλος. Μετὰ τὴν ἀποπεράτωσιν τῶν γυμνασιακῶν σπουδῶν ἐφοίτησεν εἰς τὴν Νομικὴν και τὴν Φιλοσοφικὴν Σχολὴν τοῦ Ἐθνικοῦ Πανεπιστημίου, κατόπιν δὲ μετέβη πρὸς γενικωτέραν μὲρψωσιν εἰς Λειψίαν, Δρέσδην και Βερολίνον (1885-1888). Ἐπανελθὼν ἀνέλαβε τὴν διεύθυνσιν τοῦ περιοδικοῦ Ἐστία εἰς ἀρχῇ μετὰ τοῦ Ν. Πολίτου και ἔπειτα μόνος. Μετατρέψας δὲ τοῦτο εἰς καθημερινὴν ἐφημερίδα τὸ 1894, διηύθυνε ταύτην μέχρι τοῦ 1898 και ἀποχωρίσας ἱδρυσεν ἀμέσως τὴν Ἐθνικὴν Ἀγωγὴν, ἐκπαιδευτικὸν περιοδικὸν τὸ ὁποῖον διηύθυνε ἐπὶ ἐξαστίαν. Ἰδρύσας τὸ 1922 διευθύνει μέχρι τοῦ νῦν τὸ «Ἡμερολόγιον τῆς Μεγάλης Ἑλλάδος» ἔχον τὸν χαρακτῆρα Ἐθνικῆς ἐλετηρίδος τῶν Ἐπιστημῶν, τῶν Γραμμάτων και τῶν Τεχνῶν. Κατὰ τὴν ἱδρυσιν τοῦ Συλλόγου πρὸς διάδοσιν Ὁφελίμων Βιβλίων (1899) ἐξελέγη γραμματεὺς, ἔκτοτε δὲ μέχρι τοῦ νῦν ἐξακολουθεῖ διευθύνων τὰ γραφεῖα και τὰς ἐκδόσεις αὐτοῦ, ὡς γραμματεὺς Σύμβουλος.

Τὸν Ἰούλιον τοῦ 1908 διορίσθη Γενικὸς Ἐπιθεωρητὴς τῆς Δημοτικῆς Ἐκπαιδεύσεως, διευθύνων τὸ οἰκεῖον τμήμα τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας, κατόπιν δὲ ἐγένετο τμηματάρχης τῆς Ἀνωτάτης Ἐκπαιδεύσεως και τελευταῖον τοῦ Τμήματος τῶν Γραμμάτων και τῶν Καλῶν Τεχνῶν μέχρι τοῦ 1924, ὅτε ἀνέλαβε τὴν ὀργάνωσιν και διευθύνσιν τοῦ νεοσυστάτου Μουσείου τῶν Κοσμητικῶν Τεχνῶν. Μετὰ τὴν ἱδρυσιν τῆς Ἀκαδημίας, περιληφθεὶς μεταξὺ τῶν πρώτων μελῶν αὐτῆς, ἀπεχώρησεν ἀπὸ τοῦ 1926 τῆς δημοσίας ὑπηρεσίας.

Εἰς τὴν δημοσιότητα ἐνεφανίσθη τὸ πρῶτον κατὰ τὸ 1879 δημοσιεύων εἰς τὸν Ραμπάγαν και τὸ Μήχανεσαι στίχους ὑπὸ τὸ ψευδόνυμον Ἀράχνη και ἀπετέλεσε μετὰ τοῦ

Κ. Παλαμᾶ και Ν. Καμπᾶ τὴν πρωτοπορείαν νέας ποιητικῆς σχολῆς ἣτις ἐθεωρήθη ὡς ἀντίθετος πρὸς τὸν κυριαρχοῦντα ρωμαντισμὸν και ἐπιδιώκουσα τὴν φυσικότητα τῆς ἐκφράσεως, τὴν ἀκριβολογίαν και τὴν φιλοτέχνησιν τοῦ στίχου, ἐπροκάλεσε δὲ σφοδροὺς και βιαίους ἀγῶνας δημοσιογραφικοῦς. — Ἀπὸ τοῦ 1881 ἤρχισε συνεργαζόμενος εἰς τὴν Ἐστία, τῆς ὁποίας κατέστη βαθμηδὸν ἐκ τῶν τακτικῶν συντακτῶν, προσελκύσας και τὸν μακρὰν τῶν Ἀθηνῶν τότε διαμένοντα Παλαμᾶν. Εἰς τὴν Ἐστία ἐδημοσιεύθησαν τὰ περισσότερα τῶν εἰς τόμους κατόπιν ἐκδοθέντων ἔργων του, ἐμμέτρων και πεζῶν, πλὴν ἄλλων δὲ και τὰ δύο μακρὰ διηγήματα: ἡ Ἀμαρυλλίς και τὸ Βοτάνι τῆς Ἀγάπης.

Τὰ εἰς τόμους και κατ' ἐπανάληψιν ἐκδοθέντα ἔργα αὐτοῦ εἶναι περὶ μὲν τὰ ἐξῆς κατὰ σειράν: Ἀγροτικαὶ Ἐπιστολαί, Τρεῖς Ἡμέραι ἐν Τήνῳ, Ἀμαρυλλίς, Τὸ Βοτάνι τῆς Ἀγάπης, Διηγήματα τῶν Ἀγρῶν και τῆς Πόλεως, ὁ Μπαρμπαδημος, Παραμύθια Παιδικά, Ἐρση, Ἡ Πεντάμορφη.

Ἐμμετρα δὲ: Ἱστοὶ Ἀράχνης, Σταλακτίται, Εἰδύλλια, Ἀμάραντα, Γαλήνη, Φωτερά Σκοτάδια, Κλειστὰ Βλέφαρα, Πύρινη Ρομφαία, Ἀλκυονίδες, Θὰ βραδυάζη, Τὸ Μοιρολόι τῆς Ὀμορφης.

Πλὴν τούτων, ἐδημοσιεύθησαν εἰς τὴν σειράν τῶν Ὁφελίμων Βιβλίων τὰ ἐξῆς ἐγχειρίδια πρακτικοῦ περιεχομένου: Αἱ Μέλισσαι, Αἱ Ὀρνιθες, τὸ Ψάρευμα, Ὁ Κυνηγός, Συλλογαὶ Φυσικῆς Ἱστορίας, Οἱ Τυφλοί.

Ἐκ τῶν πεζῶν ἔργων μετεφράσθησαν κατὰ πρῶτον ἡ Ἀμαρυλλίς, ἡ ὁποία εἶναι τὸ εἰς περισσότερας γλώσσας μεταφρασθὲν ἑλληνικὸν μυθιστόρημα, ἥτοι εἰς τὴν γαλλικὴν, ἀγγλικὴν, γερμανικὴν, σουηδικὴν, δανικὴν, ὀλλανδικὴν και τσεχικὴν, και μετ' αὐτὴν τὸ Βοτάνι τῆς Ἀγάπης εἰς τὴν γαλλικὴν, ἀγγλικὴν, γερμανικὴν και ἰταλικὴν. Ἐπίσης μετεφράσθησαν εἰς τὴν ἀγγλικὴν τὰ Παραμύθια και πλὴν τῶν ἀνωτέρω γλωσσῶν εἰς τὴν ἰσπανικὴν, τὴν οὐγγρικὴν και τὴν ἰσλανδικὴν πολλὰ ποιήματα και διηγήματα.

[Ἀνακοίνωσις τοῦ κ. Κ. Θ. ΔΗΜΑΡΑ]